

Bevezető helyett...

Kedves Péter!

1972 őszén bekopogtattam a Madách Színház művészbejáróján: „Statisztálni szeretnék itt, ha lehet, ha kellek.” A színház akkor éppen a nagy érdeklődéssel várt bemutatóján, Shakespeare Othello-jának színpadra állításán dolgozott. Már folytak a próbák.

Egy „csodavilág”-ba csöppentem: a pályája zenitjén tündöklő Bessenyei Ferenc címszereplésével, Piros Ildikó, Almási Éva, Újlaki László, Huszti Péter, Kalocsai Miklós, Timár Béla, Horesnyi László főszereplésével hétről-hétre formálódott, csiszolódott, érlelődött Ádám Ottó halk szavú, fegyelmezett próbáin a Mészöly Dezső által csodálatosan magyarra fordított dráma.

Ekkor ismertelek meg, Péter: az *Othelló*ban Jagót játszottad.

Csodálatos kettőst alkottatok Bessenyeivel: az emberi lélek örömeit, vidámságait, poklait, rosszat-kívánásait, örültségeit, gyűlölségeit ebben a drámában mind-mind megmutattátok. Akkor, tizenkilenc-húsz éves fejjel ezt fel sem fogtam.

Máig büszkeség tölt el, hogy statisztaként – ha csak körülbelül három és fél percre is, de – én is részese lehettem ezeknek az előadásoknak.

Péter! Más, akkor futó darabban is nagy hatást tettél rám. Szomory Dezső darabjában, a *II. Lajos király*ban elhittem neked, hogy a huszonévesen ősz hajú király, aki szinte szűköl félelmében és amiatti rettegésében, hogy neki most imádott felesége mellől elszakadva/elszakítva, a magyar sereg élén, a Mohács melletti síkságon csatáznia kell a törökkel; elhittem neked, hogy izzadságcsepp hullott II. Lajos keze fejére a nagymonológja végén... Aztán elhittem neked Peer Gynt egész életen át tartó út-, önmaga-, illetve társkeresését – valójában az élet értelmének keresését... Elhittem neked Abelard abbé kinszenvedéseit, elhittem Cyrano-

alakításodat, elhittem A pillangók szabadok vak fiújának botorkálását – erre az alakításodra emlékezve még mindig borzongás fut végig rajtam, olyan abszolút hitelesen játszottad a világtalan ember gesztus- és mozdulatrendszerét...

Akkor nemigen beszélgettem veled – egyrészt rettenetesen elfoglalt voltál, másrészt mindig rohantam el a színházból: vártak tanulmányaim.

Hosszú évek teltek el úgy, hogy nem is találkoztunk.

Még annak idején egyszer véletlenül hallottam a születési dátumodat – könnyű volt megjegyezni, mert pár nappal több, mint tíz év a korkülönbség köztünk.

Így érkezett el a 2004-es esztendő februárja. Ekkortájt eszembe villant a te kerek évszámú születésnapod, hiszen én is kerek évszámú születésnaphoz érkezem majd nemsokára. S „kipattant” az ötlet: „Mi lenne, ha meglepetést szereznek: csak össze kell gyűjteni a Huszti Pétert szeretők, tisztelők – egy részének – neki szánt köszöntő, emlékező szavait, fogalmazásait, verseit, írásait, s kiadni egy szép könyv formájában. Aki pedig elfoglaltsága miatt végképp nem ér rá, azoktól interjút kérek: mit jelent számára Huszti Péter, mit jelent számára az ő barátsága, az, hogy vele egy színpadon játszott...”

Az ötletet tettek, szervezés és megszámlálhatatlan mennyiségű telefonálás követte.

A szervezés és a (könyv)megvalósítás csodálatos néhány hete után vagyok. S most átadom az *én* szeretetem, tiszteletem és becsülésem magam választotta formáját, ezt a kis könyvet, ezt a kis szeretet-könyvet, vagy köszöntő-kötetet – mindegy, minek nevezem. A lényeg az, hogy: áldjon meg téged az Úr életed e kerek évfordulóján – áldjon meg, hogy még sokáig, egészségben örvendzethess minket!

Budapest, 2004. május 4.

Simándi Péter